

Ako postoji autor, koji je svojim načinom promišljanja, briljantan primjer upornosti u otvaranju mogućnosti, kako su oni, koje smo tokom svoje povijesti smatrali Bogovima, moguće lažni - onda je to, svakako, ovaj čovjek.

Njegovi kritičari, zamjerat će mu svašta, a svakako da je svojim djelima nanio, nesagledivu štetu Bogu samom.

No, je li on ikada rekao da Bog ne postoji? Koliko sam uspjela primjetiti – nije.

On je samo rekao, da “oni” koje je čovječanstvo smatralo Bogovima – to moguće nisu.

Učinio je time nešto važno, svojim je djelovanjem - religije – razotkrio kao “program” koji nam je nametnut, kako bi se spriječila informacija o našem nastanku, a posljedično i individualizacija pojedinca u čovjeka.

Da li je to činio smišljeno, znajući što čini u širem smislu, nije sada važno, možda je važno samo u kontekstu da tako funkcioniramo, pa znamo nešto i kada mislimo da ne znamo.

Tragovi koje je ostavio, kroz sva svoja djela, govore o tim trenucima u kojima je i više nego vidljivo bilo, baš to djelovanje u nedjelovanju.

Ostali kritičari, kojima je smetao, ili smeta još uvijek rad ovog čovjeka, te koji koji na sam spomen vanzemaljaca, podižu kamen kojim bi Dänikena ili bilo koga tko o njima progovara željeli utišati, smatraju pak, kako sama pomisao na vanzemaljce, može izazvati samo podsmijeh.

Meni to nije smiješno, kao ni mnogima koji su osvijestili vanzemaljske otmice, ako ni zbog čega drugoga, zato što je radna hipoteza od koje krećem u traganje – ta da čovjek ima Dušu.

A ta Duša, svakako nije Zemaljska. Pa bih rekla da je čovjek jedan zgodan i vrlo dobro osmišljen vanzemaljac. I baš mi je sada smiješno, kako je nekome smiješna mogućnost, da osim nas postoje i neki drugi vanzemaljci!

Iz tog razloga, predmet moga interesa, a poklapa se s istraživanjima, kako Dänikena tako i svih ostalih istraživača ove tematike – jest – ne samo koliko drugih vrsta vanzemaljaca postoji već u kakvoj smo interakciji s njima, a najvažnije: što to znači za nas kao Duše?

Te zašto smo sebe, poistovjetili s Zemljanima ili samo našim tijelima ili Ličnostima koje sadrže i te unutarnje, u većini slučajeva neprepoznate “komponente” Dušu, Duh i Um, ako postoji vrlo velika mogućnost, da su nas upravo u prvim manipulacijama, koje su nad nama vršene, željeli spriječiti baš u tome, da uvidimo kako možemo biti i više od toga (Zemljana s pukim tijelima).

Jesmo li više od toga?

Za sada smo Ličnosti – one koje sebe vole nazivati i čovjekom, pa iskreno začuđuje lice i naličje svijeta u kojem živimo – jer ono je u živoj suprotnosti toj čovječnosti kojom se dičimo.

I onda je, zaista najbolje, reći da smo – za sada Zemljani.

Zemljani koji glume Čovjeka, a u svom neznanju ili nemogućnosti promatranja i razumijevanja ostavljenih tragova prvih Zemljana, teško ćemo dalje.

No, prihvatimo li ulogu Zemljana – ostat ćemo zauvijek vezani za suptilniji program – programa nacije na globalnom, planetarnom nivou. U tu bi se priču sada i vrlo lako mogla umetnuti, jedna moguća nova igra, koja će nam predstaviti vanzemaljce kao spasitelje i objaviti eto – da su stigli! Ili napadače koje bi nas Zemljane trebali ujediniti protiv njih.

Razloga za ovakvo stanje Zemljana je mnoštvo, a svakako najvažniji je da pojma nemamo tko smo.

Dok na naučimo pogledati unutar sebe – komparirajući to s pogledom oko sebe, s mogućnošću da su nam ostavljena Znanja koja ćemo moći prepoznati, svaki rad čovjeka koji pokušava pronaći informacije, zaslužuje ne hvale, već slobodu da se istraživanje nastavi.

Ovdje smo i sada – na ovoj planeti, u vrtlogu manipulacije da se sve ovo o čemu pišem osujeti, ali istovremeno upravo zbog toga, što jesmo više od Zemljana, ponekad činimo i stvari, ne samo na osnovu želje, jer to ne daje rezultate potrebne za ovo o čemu pišem, točnije češće nas ispunjavanje želja zakopa još dublje – već osnovom koja kreće od iskrene namjere.

Ona nije plan, jer da jeste – bio bi osujećen od onih koji znaju da vrijeme ne postoji, jer oni vladaju i njime i nama.

Riječ je o nečemu što ću nazvati - slutnja.

Slutnja je naš istinski rad – ona dolazi od onoga što je sastavni dio Čovjeka, a nju pokreću Duša, Duh i Um te unutar sebe sadrži nijemo i nama svijesno -neprepoznato znanje.

Nijemo znanje – koje kao produkt ima nedjelovanje. I kao takvo, ono je sakriveno za manipulanate i ono je izvan lineranog vremena.

Znanje koje postaje nit vodilja, ako joj to dozvolimo. Znanje koje je u svom bitku, Ljubav sama.

Kakve sve to veze ima s Dänikenom? I zašto uopće pišem ovoliki uvod?

Zato, što je on, kao i mnogi i svi mi ponekad, to sve očito činio.

Vidljivo je to, ako se okrenemo i pogledamo unatrag. Ne samo kod njega i njegovih djela, već i

kod nas samih i učinjenih postupaka kroz vlastite živote.

S Dänikenom sam se susrela rano, kroz njegove knjige koje je moj otac kupovao, a ja ih čitala.

I kao takva djevojčica, iz rodne sam Opatije sjela u autobus "linije 32" za Rijeku, kako bih ga slušala i gledala: u živo. Na žalost, ne znam o kojoj je, točno, godini riječ.

Bila je to – eto – isto, jedna vrlo smiješna situacija, na tom se predavanju našao on, ja i svega nekoliko ljudi! Nije bila gužva, ne gomila ljudi, samo nas nekoliko!

Lagala bih sada da kažem, kako se sjećam toga događaja jasno kao da je bio jučer, ali osjećam se i sjećam, baš toga iznenađenja, dječje zapitanosti: kako je to moguće? Zar samo toliko ljudi zna za njega?

Čitajući nedavno ponovno njegove knjige, a proučavajući i radeći već s fenomenom vanzemaljskih otmica, moja se percepcija njegova rada promijenila ili produbila, te je moja pažnja zaustavljena na priči i fotografijama objavljenim u knjizi: "Sjetva u svemiru". Riječ je o knjizi "Zlato Bogova" objavljenoj u kolovozu 1972. godine, a koja je u Jugoslaviji objavljena 1973. godine s naslovom "Sjetva u svemiru" – tragovi i planovi vanzemaljskih inteligentnih bića.

Tu knjigu započeo je priznanjem kako je to za njega bilo: "...najnevjerojatnije, najčudnije otkriće stoljeća. "

Opisi kako postoje tuneli pod južnoameričkim kontinentom, te priče o Ekvadoru i argentincu Juan Moriczu, te njegovu bilježniku dr. Gustavu Falconiju, ocu Crespu te blagu koje je dobivao od pripadnika domorodačkih plemena Shuari, "podigle" su moju pažnju. Točnije – moju je pažnju osvojila jedna fotografija, ova:

U knjizi, Däniken se začuđeno pita: zašto ovo biće ima samo 4 prsta na rukama i nogama, te obrazlaže i nudi kao objašnjenje mogućnost, da je riječ o jednoj vrsti prikaza računskog stroja, a vežući se na znanstvene publikacije nekih drugih nalaza iz drugih dijelova svijeta, koje su to eto – vrlo jednostavno, objasnile da ako se htio prikazati broj 19, izostavio bi se broj prstiju na ruci ili nozi.

U prilog ovoj znanstvenoj tvrdnji trebali bi služiti, artefakti pronađeni kod Maorša u Indiji ili kod Etruščana, Inka, gdje je očito prikaz Bogova bio ponekad i bez nekih udova.

No, “sluteći” - Däniken se ipak pita dalje, promišljajući o tom objašnjenju: “U skladu s tom “naučnom” maštom, brojka 16 - predstavljena je bićem sa četiri prsta na rukama i nogama! Taj priglupi način brojenja čini mi se nedostojnim naroda koji je gradio ceste, utvrđenja i gradove. Zašto su, tako mi bogova sa svih zvijezda, morali mudri Inke prikazivati cijelog čovjeka, s rukama i nogama, da bi na tako budalast način izrazili, na primjer, brojku 4? Ta užasno ozbiljna znanost, zapliće se u mreži svoje vlastite mašte: premda priznaje da su Inke znali brojiti, pobija im sposobnost da izraze brojku 4 sa četiri crtice ili točke. Za to su morali rezati prste. O santa simplicitas! (lat. O sveta gluposti)

Zašto je pak meni, lik s 4 prsta bio interesantan? Odgovor je jednostavan – konačno taj odgovor je i razlog zašto pišem cijeli ovaj tekst!

Zato, što to često viđam u radu! Zato, što kada vanzemaljsko “nakačenje” i pokušava mijenjanjem oblika zavarati osobu u promijenjenom stanju svijesti – upravo ga broj prstiju otkriva.

Zato, što većina otetih - vidi bića koja imaju baš 4 prsta! I zato – što nije riječ o izumrlim Bogovima, već živućim entitetima.

Samo ova upitnost, davne 1972. godine, dovoljna je da u mreži vremena – tada - podigne uzbunu. Ali nije u toj knjizi bio problem samo u 4 prsta.

Dakle, priča počinje 1970. godine, kada je Dänikenu poslan novinski isječak iz novina El Telegrafo, koje su objavljivane u Guayaquilu u Ekvadoru. Članak je izvještavao o “Moriczovoj ekspediciji” iz 1969. godine, koja bi mogla revolucionirati svjetsku povijest. Sadržavao je fotografije podzemnih tunela. U članku su objavljena sva imena učesnika ove ekspedicije, te je vidljivo da su sudjelovali i pripadnici iz redova vojske te državne policije.

On je zaintrigirao Dänikena, pa je tragao dalje.

U argentinskom časopisu, na njemačkom jeziku, La Plata Ruf, objavljen je i razgovor s vođom ekspedicije, Juanom Moriczom. U tom razgovoru sam Juan naglašava, kako nije riječ o nekom velikom otkriću, jer zna se da Cuevas de los Tayos, postoji. Pa je, samu svrhu te ekspedicije, objasnio dokumentiranjem nepoznate ili nijekane arheološke zbilje. Otvoreno je izjavio i kako smatra da će se time pokrenuti veće i opsežnije istraživanje, koje bi otkrilo podzemni svijet i mjesto na kojem su oci ljudske civilizacije živjeli i radili. Nadalje objašnjava opisno spilju i tunele, ali samo ovo što je rečeno – dovoljno je svakom istraživaču za izazivanje poticaja: usmjerene pažnje.

Da li se Däniken zapitao, što li to zna taj Moricz, kad je izjavio kako je riječ o mjestu na kojem su živjeli “oci ljudske civilizacije”? Vjerojatno jest.

U knjizi “Povijest je u krivu” iz 2009. godine, Däniken detaljnije objašnjava s koliko je muke tragao za ovim čovjekom i koliko je bio fasciniran pročitanim u ovim člancima. Obzirom da nikako nije mogao stupiti u kontakt s Moriczom, otputovao je tamo!

Stigavši u Guayaquil, krenuo je u potragu za Moriczom, a svakako je odlučujući bio susret s odvjatnikom dr. Gerardom Pena Matheusom, koji je bez pogovora vjerovao u priču podzemnih tunela, koji ga je obavijestio da su te 1969. istražena svega dva ulaza u spilju, jer se Moricz plašio reakcija ljudi iz vojske i policije. Nadalje, Däniken ponovno opisuje svoje stanje dok je cijelu noć slušao Moricza, koji mu je objasnio kako je podzemni svijet dijelo jednog od praočeva ljudskog roda. Naime, Moricz je bio mađarskog porijekla, a Dänikenu je održao predavanje o komparativnoj lingvistici, poveznici između Mađara i Ekvadora, podzemnim svijetovima, svetoj ptici koja je štitila tunelski sustav, Romulu i Remu, te sve povezao s tunelima radi kojih je konačno Däniken i doputovao.

Na pitanje da li postoji metalna zbirka, Moricz je odgovorio: "Tamo dolje ima ovalni stol okružen stolicama. Ne stolicama kakve mi poznajemo, nego više poput fotelja čiji donji dio izgleda kao "n". A na tome je "u"...."

Nije znao od kakvog su materijala stolci, ali je rekao da odaju dojam da su lijevani. Nadalje je Moricz opisao sve životinje koje se dolje nalaze, izrađene od zlata li pozlaćene, a ono što je Dänikena impresioniralo bili su slonovi, jer su oni bili nepoznati u prahistoriji Južne Amerike.

Nadalje opisivao je i mitološke zvijeri, križance, himere, poluzvijeri/poluljude i likove za koje je rekao da se ne mogu prepoznati. Uz to bilo je i pauka, muha...Sve zajedno bila je riječ o više do tisuću životinja....

Däniken je ponovno pitao o metalnoj zbirci, a na to je dobio priču o zbirci zapisa urezanih na metalu, žute boje i vrlo teškom. Pretpostavljalo se da je težina jednog sveska bila cca 30 kg. Dänikena je interesiralo, zašto misli da je riječ o zbirci koja sadrži prapovijest čovječanstva? Na što je Moricz objasnio da neki od tih listova sadrže sustave zvijezda i ilustracije, te da se to ne može tumačiti na neki drugi način.

Dio ovoga Däniken je opisao u knjizi "Zlato Bogova", u dijelu u kojem kaže da je to vidio, onoga dana kada je ušao u spilju s Moriczom. Točnije u tom prepričanom dijelu koje je napisano kao doživljeno, jasno spominje stol i 7 stolica, što ću kasnije povezati s jednim drugim dijelom i autorom!

I to se pokazalo kao greška, velika greška koju je počinio, jer je lagao da je vidio nešto što nije.

Mislim da ni njemu, nije bilo jasno zašto je to tada učinio. Stoga je imao potrebu napisati te 2009. godine, objasniti kako je do toga došlo, zašto je lagao i kakve je posljedice nakon toga živio. I ovdje je zaista upitno zašto je to učinio, zašto je povjerovao Moriczu i to toliko, da je lagao!

Kaže da ga je Moriczov opis "blaga" iz podzemne spilje zaprepastio, jer ga je sve to podsjetilo na Henoka kojim je bio fasciniran još od srednjoškolskih dana.

A onda je Henoka povezao s Mormonima, a njih s metalnom zbirkom i Ekvadorom.

I tada je slutnja vodila svoj put, a Däniken nastavio svoj. Na prvi pogled riječ je o različitim putevima, ali to i nije baš tako!

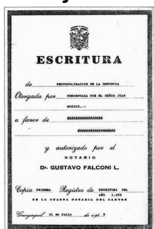
U prvom slučaju, on je upravo bio na putu napisane laži u potpunosti izgubivši oprez, a u drugome bila je riječ o putu koji nama danas može biti vrlo zanimljiv.

I u tom smislu, sve što je Däniken učinio tada 1972. godine – trag je za sve nas, čak i praćenje tadašnje medijske hajke na njega, laži i tužbe, odaju sliku dobro uhodane i danas česte i uspješne igre, kojom se u konačnici diskreditira istina, kao i onaj koji je iznosi.

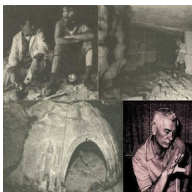
Ta se igra vodi putem medija i određenih, nazovimo ih novinarima, koji služe da se moguća informacija u startu pretvori u nešto što će godinama kasnije i dalje biti dezinformacija.

Neću opisivati cijelu odiseju koju je tada prolazio, vrlo je detaljno to sam Däniken učinio u knjizi “Povijest je u krivu”, jer to je klasičan obrazac kojeg i sami danas svakodnevno gledamo, pa više niti ne znamo jesu li ti koji nam se šire naslovnicima kao krivci za afere, zaista krivci, mali sluge ili žrtveni jarci, ili znaju više no što bi trebali.

Jer nije Däniken lagao da postoji, nešto što ne postoji, on je samo lagao da je vidio to za što je “slutnjom” znao da postoji!

Kopija javno bilježničke isprave kojom su 21. srpnja 1969. spilje pod Ekvadorom postale posjed Juana Moricza, a time ih je predao državnoj kontroli, utirući put istraživanju (barem misleći da to čini!)

Juan Moricz i Däniken 1972. godine

Da je riječ o priči koja je uzburkala mnoge, otkrivaju oni koji su se ovom pričom bavili nakon Dänikena, pa je tako dio igre iz koje su izbačeni Moricz i Däniken, postao škotski istraživač spilja Stanley Hall, koji je 1976. godine krenuo u veliku ekspediciju, na osnovu knjige “Zlato Bogova”.

Počasni gost te ekspedicije bio je i prvi čovjek s Mjeseca, Neil Armstrong!

S njim je Däniken ostvario pismenu komunikaciju tokom 1977. godine vezano uz ovu temu. Međutim, Armstrong se pravio bedastim, ali je u svom pismu lijepo iznio podatak kako je britanska vojska bila uključena u cca 400 takvih ekspedicija (vezanih za spilje Los Tayos) samo

tokom 1976. godine.

Naravno, ništa tada nije nađeno, Hall je surađivao i s Moriczom, a kasnije (kada je Moricz postajao sve više “upitan”) pronašao i zaista pravog svjedoka, koji je bio u pravoj špilji, u pravoj dvorani i svjedočio o metalnoj knjižnici.

I ne samo o njoj, on je pored svega do sada spomenutog pričao i o stupovima nalik kristalima u različitim bojama, o nekom umjetnom svijetlu, obojenom kamenju i misterioznim zidovima koji su izgledali kao kristalni. O tome je Stanley Hall podrobno pisao u knjizi: “Zlato Tayosa: Arhive Atlantide”.

Riječ je o svjedoku imena Petronijo Jaramillo, Indijancu iz plemena Shuar, koji je baš u jeku daljnjih istraživanja s Hallom, za pravo i ubijen 1998. godine.

Cijela ova priča o metalnoj knjižnici prepuna je ubojstava, vojske, svjedoka i onih koji su tvrdili da su vidjeli i snimili, pa odjednom nisu...pa imamo pravu i još praviju spilju, ispada da ih ima mnoštvo, ali samo u jednoj su stol, stolice, životinje i metalna knjižnica!

Dio ove priče može se pogledati u jednoj od epizoda “Drevni vanzemaljci”.

Tko je ovdje koga potplaćivao, ubijao i manipulirao – nije jasno, ali jasno je da postoji taj netko, taj koji je znao i zna, da vrijeme ne postoji, na način na koji ga mi doživljavamo.

Tome “nekome”, zadatak da se spriječi “izlazak” više informacija o “metalnoj knjižnici”, započeo je još davne 1969. godine. I traje i danas!

Vrlo važan dio priče o metalnoj knjižnici, je svakako otac Crespi! Na njega je Dänikena uputio Moricz, a svakako otac Crespi je kod Dänikena - točnije kako metalne ploče/folije tako i ostale umjetnine, koje mu je ovaj pokazao – izazvao veliku znatiželju.

Pater Carlo Crespi u stražnjem dvorištu sirotinjske crkve Maria Auxiliadora u Cuenci. Sama crkva smještena je 2500 m nad morem.

Pater Crespi s zlatnom stelom, visine 52 cm, širine 14 cm, debljine 4 cm. U 56 kvadrata kao da je “utisnuto žigom” 56 različitih simbola.

Osim što je većina tih materijala nestala, odmah nakon smrti oca Crespija, teško je govoriti što se sve događalo s artefaktima, jesu li pravi, gdje su, šta su danas kopije, a šta originali. Svakako je i više nego interesantno njih gledati ne isključivo iz percepcije zlata, već motiva na

njima.

Ovo je kamena amajlija iz posjeda Juana Moricza. Visoka je 12 cm i široka 6 cm. Dakle, Däniken opisuje da se na njezinoj prednjoj strani vidi urezan lik šesterokutna tijela, okrugle glave, “dječje” nacrtan. U desnoj ruci drži mjesec, a u lijevoj sunce. I stoji na zemaljskoj kugli!

Ovim ću se likom sada više pozabaviti!

Naime, kada s čovjeka u promijenjenom stanju svijesti “mičemo nakačenja”, neka od njih imaju kao karakteristiku broj 6.

To se ispoljava na razne načine, ali svakako i uvijek – ta “nakačenja” ili ti vanzemaljski entiteti, vezani su djelovanjem za područje implantiranja, koje se odnosi na lijevu i desnu stranu mozga! Riječ je o vrlo suptilnim implantatima – koji pak podržavaju i entitet sam.

Svrha ovih implantiranja je raznolika, ali jedna od njih je “blokada” između komponenti Duha i Uma! Kao i dodatno zasebno implantiranje ove dvije komponente, što u konačnici samo znači da je na Duši posao, vrlo dobro obavljen.

Nadalje, oni su (mislim na te koji imaju broj 6 kao ponavljajuću znamenku, a za koje prof. Malanga smatra da su beztjelesni, što može biti – no pojavljuju se u tijelima koja koriste) često umreženi sa drugim napadačkim vrstama vanzemaljaca, koje se otkrivaju na čovjeku, te tvore i jednu mrežu implantata, koja se onda očituje u cijelom tijelu čovjeka.

Ono što je važno, to je da na jednom čovjeku, rijetko postoji samo jedna vrsta implantata, češće izgledamo kao da se na nama izredala sva sila raznih vrsta, koja je nešto radila s raznim zadaćama. Iako, uvijek postoje izuzeci, te neka implantiranja (najčešće kombinacija vojno-ritualnih) ima svoje karakteristične aktere. A tada je uvijek prisutan i ovaj broj 6.

U tom kontekstu, mene uopće ne čudi da je i kugla pod nogama ovog lika – prikazana mrežom! To je naše stvarno stanje!

Ove slike koje se mogu naći na internetu negativ su slike objavljene u knjizi.

Amajlija ima i stražnju stranu na kojoj su prikazani samo sunce i mjesec.

Ono što je Dänikena iznenađivalo je činjenica, da su one nastale u doba kada još nije bilo poznato “otkriće” da je Zemlja okrugla. Amajlije su datirane nastankom u dob između 9000. i 4000. prije n.e.

I ovo je artefakt iz posjeda Juana Moricza. Riječ je o kamenoj ploči, visine 29 cm i široke 53 cm, na koju je urezana neka životinja.

Däniken se dalje pita, da li je moguće da je riječ o dinosauru? Slika prikazuje životinju s duljim stražnjim nogama, zbijenu, te pretpostavlja da je riječ o praživotinji, navodeći da su dinosauri bili i do 20 metara dugački, te se nadovezuje s pretpostavkom da je riječ o prikazu baš njega, jer je na slici vidljivo da ova životinja ima tri prsta. I odmah se pita koliko je – ako je to tako – to nezgodno, jer izumrli gmazovi živjeli su u vrijeme gornje krede, prije 135 milijuna godina, kada su i kontinenti (po onome što smo usvojili kao povijesno znanje!) tek počeli biti ono što danas imamo kao njihovu sliku. I dalje navodi: “ Ne usuđujem se dalje razviti tu misao. Postavljam još samo pitanje: koje je misaono biće ikada vidjelo nekog ogromnog gmaza?”

Vrlo ću rado odgovoriti Dänikenu, to zna svako dijete u Hrvatskoj, uči to još u osnovnoj školi: Sv. Juraj! On ga je vidio, a povrh njega i svaka princeza zna tko je zmaj ili gmazoliki lik koji tako neodoljivo podsjeća i na praživotinju!

Ljudi u promijenjenom stanju svijesti, izloženi vanzemaljskim otmicama isto ih znaju, dapače, vrlo ih dobro znaju!

Čak i onda kada se mijenjanjem oblika prvo pojave kao čovjek s tri prsta, usmjeravanjem pažnje na oči, za čudo kao čarolijom postaju dinosauri, zmajevi, krokodili i svi imaju tri prsta. Najčešće pak – postanu reptili! Smeđi ili zelenkasti, s okomitim zjenicama, ljuskave kože, repovima i baš eto – podsjećaju na ovo biće s ove slike!

Nadalje, ako se dalje promatra ova slika, Däniken nije spomenuo i lijep prikaz spermatozoida koji se nalazi tik ispod prednje noge životinje, ma tko ona bila!

Zlatni disk, promjera 22 cm, zbirka oca Crespija

Za ovaj artefakt Däniken zaključuje da iako bi ga arheolozi svrstali u štit, on to nije, pa navodi da je pretežak, a i nema na stražnjoj strani ručku, niti je vidljivo da ju je ikada imao. I na njemu možemo vidjeti spermatozoide – komada 2, sunca – komada 2, mjesec u obliku srpa (faza nakon uštapa), jednu veliku čudnovatu zvijezdu (ah, petokraku, baš kao zvijezde koje se nalaze na reptilskim uniformama, a koje ljudi viđaju u podzemnim bazama uz svoje klonove!) te dva stilizirana trokuta (čest znak i simbol vanzemaljaca, kao i čest simbol na nekim uniformama viđenim takođe prilikom regresija na tren otmice) – Däniken misli da se radi o ljudskim licima! Dakle, vrlo interesantna priča.

Što reći o ovom djelu isto iz kolekcije Crespi?

Prikazuje dvije zmiје, dva sunca, pticu na vrhu piramide, biljke u podnožju, kukcolika bića, životinje poput jelena? Kukci su poznati ljudima koji osvještavaju otmice, dapače, jako su im poznati, kao i zmiје, a nadasve ptice koje uvijek predstavljaju vrh! Otkrivaju se kao vrlo jaki entiteti! Tko su oni? Bogovi? Svakako, jer Egipat ih je pun!

Ptica je dapače i poveznica s podzemnim tunelima, bar ju je Juan Moricz povezivao, ona je simbol, čuvarica!

Dakle, one duge noći, kada je Moricz pričao Dänikenu, kada mu je objašnjavao da između Mađara i Ekvadora postoji drevna veza, stara nekoliko tisuća godina, govorio mu je o brojnim zajedničkim korijenima riječi ta dva naroda. One su istovjetne i fonetički i u osnovnom značenju! Nadalje mu je objasnio da je upravo Podzemni svijet djelo jednog od praoca ljudskog roda, Táltosok barlangja (na mađarskom jeziku).

Táltos je mađarski naziv drevne svećeničke kaste, a barlang je naziv za spilju! On je živio u podzemnom spisljskom sustavu, a njegov je zaštitnik bila ptica, sveta ptica "tayo" ili mađarski "Turul", po kojoj je u konačnici i sam sustav dobio ime.

Ako upišete u google, riječ turul, dobivate ovo:

Ta je ptica mađarski nacionalni simbol, ali je isto tako simbol koji ima povijest, kako onu kraljevsku, tako i onu nama bližu!

U kojoj su još vidljivi simboli sunca i mjeseca!

Te ovu u kojoj su taj simbol iskoristili "desničari"!

Uglavnom, ona je i čuvarica podzemlja!

Ako želite možete dalje istraživati, u mom radu ptica je važna, jer se veže za vrlo moćnog vanzemaljca kojeg mnogi oteći kada ga vide nazivaju: Horus!

Vratite se sada na sliku zlatne piramide Cresprijeve zbirke i na njezin vrh i pticu na njemu!

Imam sada jedno pitanje – tko su onda praoci čovječanstva?

Što je čovjek, tko je bio, kako je nastao?

Pa pogledajmo dalje, još nešto iz Moriczijeve zbirke.

Što reći na ovo, kostur s deset pari rebara, koliko ih ono mi imamo? 12? Koja zbrka, tko je taj koji je imao 10 pari rebara? Čovjek?

Dakle, ako se sve ovo uzme u razmatranje, problem “metalne knjižnice” postaje sve dublji i dublji!

Pišući “Povijest je u krivu” Däniken otkriva kako je tek naknadno saznao da Moricz nije bio “prvi” koji je aktualizirao podzemne spilje, dakako osim Inidijanaca tog područja, koji su za njih svakako i znali, ali i dalje mudro šute, a svakako će i mudrije šutjeti, nakon što je Jaramillo ubijen!

Dakle, još ranije, prije Moricza, prema onome što je Stanley Hill rekao Dänikenu, jedna mala mormonska ekspedicija u spiljama je bila godinu dana prije Moricza, 1968.godine. Ovo je Dänikena ponovno vratilo na njegov interes za Henoka, isti onaj koji je osjetio kada je prvi puta dugo u noć pričao s Moriczom. Pa nadalje povezuje priče na način da kaže da su mormoni potomci Jaredita. Jared je pak bio Henokov otac. Onaj koji je zapisivao ono što su mu diktirali vanzemaljci, na mjedene ploče. Kako bi sve informacije ostavio sinovima i budućim naraštajima.

Ti isti Jarediti su prema priči, vođeni “Bogom” doputovali do Južnoameričke obale. Njihov je put trajao 344 dana, a putovali su raspoređeni u osam brodova koji nisu imali prozore. Sve ovo detaljno je opisano u knjigama Mormona Eter i Levi. Tu se Däniken zapitao, što mormoni imaju s metalnim pločama? Postoji li bilo kakva veza između njih? Nadalje Däniken u knjizi “Povijest je u krivu” deataljno opisuje poveznice između svega ovoga, dodajući još na sve do sad rečeno i poveznicu prema gradnji broda, opisanoj u babilonskom epu o postanku svijeta Enuma Eliš,

koja je ista kao priča iz knjige Eter – kod Mormona.

Da sve ovo otvara mogućnost da su informacije na tim metalnim pločama, moguće informacije o Bogovima - onima koji su "Oci ljudske civilizacije" i više je nego očito.

I zato je interesantno, da se svi ti likovi, kako kroz dalju manje poznatu povijest, tako i kroz primjerice egipatska božanstva – Horus, Ra, grčku i rimsku mitologiju, religije koje unutar sebe imaju Isusa, Krishnu, Shivu - mogu pronaći kao "napadači" na čovjeku, kao i da je možda na tim pločama zapisano nešto više informacija i o prvim manipulacijama izvršenim na Čovjeku.

No, ono što mene iznenađuje je kojom temom je Däniken započeo svoju knjigu "Povijest je u krivu" – jer započeo je s Vojnichevim rukopisom! I možda je riječ o "slutnji"!

Riječ je o, do danas, najtajanstvenijem djelu, koje nije dešifrirano, a kojeg mnogi tumače i pokušavaju proniknuti u njegove tajne.

Rukopis se sastoji od listova koji od 2 - 66 prikazuju biljke, Däniken navodi: "...s njihovim cvijećem i zbunjujuće zapletenim korijenjem, Uvijek su popraćene tekstom. Slijedeći listovi, 63 – 73, ispunjeni su astronomskim prikazima zvijezda, Sunca, Mjeseca, moguće znakovima zodijaka i golim ženama koje leže uokolo u kupeljima ili pjeni koja izlazi iz cjevolikih otvora."

Däniken se dalje pita, da li je riječ o "toplicama" ili prikazu neke "fontane mladosti", jer žene izlaze iz neke vrste obojene tekućine. Na 33 lista je sam tekst, onaj koji još nitko do sada nije pročitao. Uglavnom, ono što je Däniken osjetio promatrajući slike Vojnicheva rukopisa, podsjetilo ga je na osjećaj koji je imao gledajući metalne ploče iz zbirke oca Crespija!

Ali, zadržimo se mi na Vojnichu! Neću ovdje pisati povijest rukopisa, usmjerit ću pogled samo na njega samoga i njegov sadržaj.

Njega je spominjao još jedan istraživač, filolog iz Italije, Peter Kolosimo, koji je život posvetio proučavanju arheologije i povezivanju nje s Svemirom. Najpoznatiji je po vrlo interesantom djelu: "I Odisej sa zvijezda" u kojem se bavi tumačenjem Homerova epa na novi način.

U istoj knjizi spominje i Vojnichev rukopis, pa kaže da se rukopis koji je navodno nastao oko 1500. godine sastoji od 272 stranice, od kojih 26 nedostaje, a ukrašen je crtežima biljaka, simbolima i figurama, sličnim starim alkemijskim i hermetским dijagramima. Istaknuti su crteži biljaka za koje zaključuje, logično i razumno, da je to bilo vrlo teško crtati bez mikroskopa, koji 1500 nije postojao. Isto tako začudio ga je crtež spiralne galaktike Andromede, koja se može vidjeti samo teleskopom.

Mene je zainteresiralo nešto drugo.

Prvo žene koje su trudne, a drugo sve te kade, bazeni i cijevi – jer su to vrlo često slike koje viđaju otimane žene, kao i drugi otimani, koji ne rijetko bivaju potopljeni u obojenu tekućinu. Isto tako, broj prikazanih žena je broj 7. To je i broj stolica u onoj odaji - onoj pravoj koja je negdje u nekoj spilji!

Taj se broj kasnije mijenja i nadopunjava.

{rokbox title=|Vojnich| }images/stories/znanost3/daniken-16.jpg{/rokbox}

Neke pak aludiraju na moguću genetsku manipulaciju čovjeka i životinje!

Nadalje, biljke su većinom mesožderke, a ako se obrati pažnja na njihovo korijenje, mogu se uočiti unutar njihovih prikaza likovi životinja i lica ljudi.

Što isto aludira na miješanje raznih vrsta. U ovom trenu i čovjeka današnjice i onog za kojim žudimo iz minulih vremena - promatram kao samo, za njih još jednom vrstom - za eksperimentiranje.

{rokbox title=|Vojnich| }images/stories/znanost3/daniken-19.jpg{/rokbox}

{rokbox title=|Vojnich| }images/stories/znanost3/daniken-20.jpg{/rokbox}

{rokbox title=|Vojnich| }images/stories/znanost3/daniken-21.jpg{/rokbox}

{rokbox title=|Vojnich| }images/stories/znanost3/daniken-22.jpg{/rokbox}

{rokbox title=|Vojnich| }images/stories/znanost3/daniken-23.jpg{/rokbox}

Sve tako prikazano – može aludirati na zapise neke genetske manipulacije, kako na biljkama koje u korjenju ima zmije, ljudska lica te druge dijelove životinja, tako i na ljudima. Trudne žene, zato ne bi trebale iznenađivati. Bilo bi interesantno, objasniti i prikaze koji podsjećaju na zodijsak, u kojima žene isto igraju glavne uloge.

{rokbox title=|Vojnich| }images/stories/znanost3/daniken-24.jpg{/rokbox}

Naravno, ovo je samo mogućnost – te će se ovaj rukopis zasigurno još proučavati, a da o njemu nećemo znatno više znati, bar kako sada stvari stoje.

Isto se za sada događa i s podzemnim tunelima Ekvadora, te metalnom knjižnicom. Koja čeka otkriće.

Interesantno je samo zašto je Däniken spomenuo Vojnichev rukopis, te gdje je u njemu u kojoj “slutnji”, ove slike povezao s materijalima koje je vidio kod oca Crespija.

Za kraj, rekla bih da je Däniken "pogriješio" samo u jednome, stalno piše kako su "Oni" bili ovdje, ja pak mislim, da to uopće nije upitno, jesu li bili. Konačno, moguće je da su izgradili čitavu civilizaciju koju smatramo "svojom".

Ali – otvara se novo pitanje: jesu li ikada zaista otišli?

Jer – po svemu sudeći – oni su u čovjeku, sviđalo se to nama ili ne! Na ovaj ili onaj način! Onom čovjeku koji sebe zove Zemljaninom, te živi programiran!

Pa bi cijeli ovaj tekst, mogla svesti samo na jedno: šta sakrivaju metalne ploče, ili ovakvi nerazumljivi crteži te tajno pismo?

I koliko otkrivaju u isto vrijeme, ako ih naučimo promatrati na novi način!

Oslobođeni potrebe da vjerujemo, između ostalog, dakle ne samo u razne religije i Bogove, već i u sve metode povratka prirodi. Znamo li uopće kako je nastala biljka koju koristimo, smatramo je zdravom, pa sebe mučimo jer netko sada nešto genetski modificira? Rade to stalno!

I u svom tom mučenju, koje ima razne oblike u raznim programima – ne vidimo osnovno – znamo li šta je Priroda kojoj se želimo "vratiti"? Tko ju je napravio, popravio i kada?

Stalno se vrtimo u krug, tražeći oko sebe razloge da sebe ne pogledamo! Ponašamo se baš kao pravi Zemljani!

I nije problem što smo zaboravili biti Čovjekom, problem je što se ni ne pokušavamo sjetiti, niti igrati s mogućnošću da može biti drugačije!

I ne samo što se zadovoljavamo ulogom koju su nam namjenili, stvaramo sami i podscenarije koji nas sve više udaljavaju od sebe samih!

Preneseno sa: <http://www.udruga-trag.hr>

Ovdje može biti Vaša reklama